

Polygon

CHYBY ODPOUŠTÍ

Akce se konala u příležitosti oslav dvaceti let crossoveru SX4.

Na polygonu v Doksech se konal sraz majitelů vozů Suzuki. Já mezi ně sice nepatřím, ale až si budeme kupovat nové auto, vím, za jakou značku budu na rodinné radě lobovat.

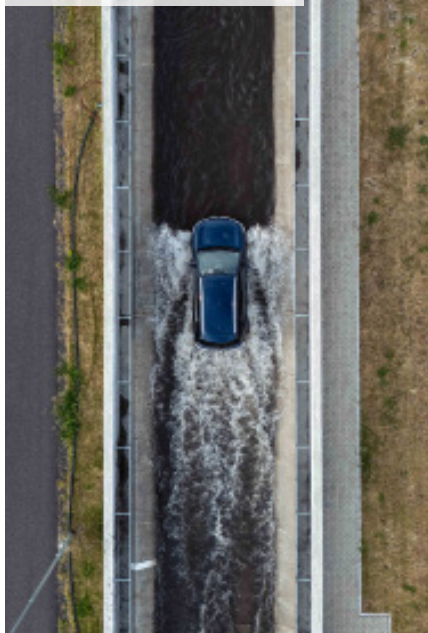
TEXT: LENKA STAVREVA

Naše rodinné auto mám ráda, ovšem k nejmodernějším nepatří. V Suzuki S-Cross hybrid, které mi na polygonu půjčili, jsem se proto musela pořádně rozkoukat. Nejdřív jsem marně hledala klíče do zapalování, ale naštěstí jsem místo nich našla startovací tlačítko. Pak přišla na řadu zpátečka, která mi nešla zařadit, až mě napadlo zmáčknout současně řadicí páku. A nakonec mě čekalo parkování vedle ostatních vozidel našeho týmu. Normálně couvám opravdu nerada, ale teď jsem konečně dostala šanci pochopit, že se zadní kamerou a velkou obrazovkou palubního počítače je to docela legrace.

ROZJEZDY DO KOPCE

Jakmile jsem se s „mým novým autem“ seznámila, vyrazili jsme společně vstříc dobrodružství na polygonu. První stanoviště bylo zaměřené na jízdu do kopce. Nejprve na mírnějších

Můj průjezd brodem, jak ho zaznamenal dron.

stoupáních – začínalo se na 20 %, pak se přitvrzovalo. Největší, 65% svah zůstal vyhrazen instruktorovi, ale i nižší sklony dokázaly člověka zaměstnat. Za mě nejobtížnější byla situace, kdy polovina auta jela do kopce na kluzké dlažbě a druhá na běžném asfaltu. Úkol byl jednoduchý: zastavit v půlce kopce a znovu se rozjet.

Čtyřkolkový S-Cross s asistentem rozjezdu si s tím poradí hravě, jenže já v rodinném autě žádné asistenty ani pohon na všechna kola nemám, a tak jsem zvyklá spoléhat v kopci na ruční brzdu. Použila jsem ji i tentokrát. Když jsme se pak rozjeli, ozval se do vyslačky, která byla v každém autě, instruktor, že někdo pálí spojku a že je to cítit až k němu. V tu chvíli mi došlo, že zápach, který občas při rozjezdech cítím, není od pneumatik. Ano, neničím „jen“ vzorek, jak jsem si celou dobu myslela, ale spojku... Manželovi to říkat nebudu!

FOTO: XXXXXXXXX

VIP UŽ VĚDÍ

Jak už jsem naznačila, na jednotlivých stanovištích jsme se střídali po týmech, v každém z nich byla jedna VIP osobnost. Náš tým Zelení oři posílila herečka Marta Dancingerová, které jsem se mj. zeptala, kdy poprvé seděla za volantem. „Nejspíš v autoškolě ve Střešovicích. Bylo to tenkrát příšerný, instruktor mi moc šancí na úspěch nedával a dlouho jsem se s řízením prala. Teď je pro mě ale řízení relax a moje auto je vzhledem k dojíždění do práce a jeho pohodlí můj druhý domov,“ prozradila hrdá řidička Swiftu.

Během přestávky jsem vyzpovídala i moderátorku akce Kristýnu Kloubovou. Ta tvrdí, že je výborná řidička. Jenže, jak sama se smíchem dodává, si to myslí hlavně ona. Zbytek rodiny si z ní utahuje, jak poctivě dodržuje rychlost – kde je třicítka, jede třicítkou, kde padesátka, padesátkou. Její dcera na to občas reaguje větou: „Mami, nemůže jet s někým jiným, já bych tam chtěla bejt dřív.“ Mimochodem, zatímco já se v kopci rozjíždím s „ručkou“, Kristýna sází při parkování na zpětná zrcátka a parkovací kameru využívá spíš jen proto, jestli za autem někdo není. „Se zrcátky jsem se to naučila a nemám důvod měnit to,“ směje se moderátorka.

VIP hosté: Filip Březina, Markéta Děrgelová, Marta Dancingerová, Patrik Děrgel a Kristýna Kloubová.

JAK ZADUPNOUT BRZDU

Na dalším stanovišti jsme zkoušeli krizové brzdění. Nejprve v rychlosti 60 km/h, potom v devadesátce. A aby toho nebylo málo, nestačilo jen prudce dupnout na brzdu a držet na ní nohu – po zadupnutí brzdy bylo totiž potřeba projet

Elektrická Vítara zvládla 60% stoupání i klesání.

Autorka článku po dni plném řidičských výzev.

koridorem
vznaným
kužely... Vyvrcho-

lením byla stejná disciplína na mokré dlažbě – jedete devadesátkou, najednou musíte zabrzdit a to vše na kluzké vozovce. Přesně ten typ situace, který člověk v běžném provozu zažít nechce, ale stává se. Instruktor nám ostatně prozradil, že podobný manévry nedávno použil při střetu s divočkem.

Nejvíce mě ale bavilo slalomové stanoviště, kdy měl každý tři pokusy. Moje první jízda nebyla žádná sláva. Zatímco většina účastníků se pohybovala kolem jedné minuty, já se dostala přes dvě. „Super a zpátky, jenom lehce, tak, rovně. Lehce pravá, tak, teď rovně už jenom. Už jenom rovně! Pojďte. Rovně, rovně, rovně, ještě, ještě, ještě, ještě kousíček, ještě kousíček, ještě kousíček, ještě, ještě, dobrý. 2:04:47. Děkuju,“ ozývalo se z mé vysílačky při couvání na cílovou pozici. Jenže s každým dalším pokusem se čas zlepšoval. Druhá jízda byla výrazně rychlejší a ve třetí jsem se dostala na minutu a půl! Zlepšení o desítky sekund mi zvedlo řidičské sebevědomí a naplnilo mě jistotou, že kdybych to projela desítkrát, čas kolem minuty bych měla taky.

OPILECKÉ BRÝLE

Předposlední disciplína spočívala v průjezdu vodou. Důležité bylo jet plynule a nevytvořit před autem velkou vlnu. Instruktoři nás upozornili, že při příliš rychlé jízdě by mohla voda natéct

Při řízení s opileckými brýlemi je třeba mít vedle sebe navigátora.

do motoru – což nechcete. Průjezd jsem několikrát úspěšně zvládla a až s dětskou radostí jsem si užívala, jak mi při jízdě stříká voda po stranách auta.

Na úplný závěr mě čekala jízda s „opileckými brýlemi“, tj. s brýlemi, které simulují stav opilosti. Když jsem si je nasadila, akorát jsme suše konstatovala, že takhle opilá jsem v životě nebyla – viděla jsme všechno rozmazaně, spoustu duhy... A i když jsem celou dobu na polygonu jezdila v autě sama, tady jsme ocenila, že si ke mně jako spolujezdec a zároveň navigátor sedl instruktor. Tu otočku bych bez něj nedala.

Než jsem se nadála, den na polygonu skončil, já musela přesedlat a vyrazit zpět domů. A moc jsme si přála, abych žádnou z těch situací, které jsme trénovali, nezažila v reálu. Na polygonu člověk může udělat chybu a beze ztrát se z ní poučit. V reálném provozu bývá cena za přešlap mnohem dražší. **G**